

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κτας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
κρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μεταφράσις
Χαρ. Ἀρρίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μεταφράσις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Καραμζίν : ΝΑΘΑΛΙΑ
Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ κατὰ μεταφράσιν Α. Γ. Κωνσταντινίδου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΥΤΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

Ὁ βασιλεὺς ἐποίησε κίνημά τι.

— "Ὅχι, εἶπεν" ἄς ἀποφύγωμεν νὰ συ-
νομιλήσωμεν ἔμπροσθέν του περὶ τῆς ἀ-
τυχοῦς ταύτης ὑποθέσεως. Δὲν ἐπιθυμῶ
ποσῶς νὰ σὰς λυπήσω, κυρία.

— Καὶ διατί ; εἶπεν αὕτη ἀρκούντως
ἀγερῶως, νὰ μὴ ὑποστῶ τὴν τιμωρίαν
τῶν σφαλμάτων μου ; Μεγαλειότατε, τὸ
τοιοῦτο θὰ ἦτο ἡμιστὰ χριστιανικόν, ἐγὼ
δὲ συνειθίζω νὰ ὑποβάλλωμαι θαρραλέως
εἰς τὴν συντριβὴν καὶ τὴν μετάνοιαν. Ὁ
κύριος Λουβοῦ ἔχει δίκαιον ἀπέναντί
μου. Τὸ τοιοῦτο συμβαίνει σπανίως ἄς
ἐπωφεληθῇ λοιπόν. Ἄλλως τε, μήπως
εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι ἔχει δίκαιον ;
Νανῶν, εἰσαζέ τον κύριον Λουβοῦ.

— Ὡ μαρκησία ! μαρκησία ! εἶπεν ὁ
βασιλεὺς δυσχεροῦς ἀπ' ἐνός διότι
ἐξέθετεν εἰς ὀχληρὰν σύγκρουσιν τοὺς δύο
ἐκείνους ἐχθρικοὺς πρὸς ἀλλήλους διακει-
μένους χαρακτῆρας καὶ εὐχαριστούμενος
ἀπ' ἐτέρου ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ ταπεινώσῃ
τὴν φιλέριδα ἐκείνην ἀλαζονείαν, εἰς πε-
ρίστασιν, καθ' ἣν τὰ γεγονότα αὐτὰ ἔ-
μελλον νὰ δικαιώσωσι τὸν ὑπουργόν του,
χωρὶς αὐτός, ὁ βασιλεὺς, ν' ἀποφανθῇ.

— Ἀφοῦ τὸ ἠθελήσατε, εἶπε πρὸς τὴν
μαρκησίαν, θὰ μάθετε, δυστυχῶς, πολλὰ
περίεργα.

Ὁ Λουβοῦ ἐνεφανίσθη. Ἡ χαρά, ἡ γι-
νώσκουσα νὰ ὑποκρίνηται, ἡ χολή, ἡ ἐξ-
ηδυνομένη παρὰ τῆς ἀβροφροσύνης, ἡ ἐλ-
πίς τῆς ἐκδικήσεως, ὅλη ἡ ζοφερὰ ἀκο-
λουθία τοῦ θριαμβεύοντος μίσους, ἐπλή-
ρου τοσοῦτον τὴν καρδίαν τοῦ Λουβοῦ,
ὥστε δὲν ἔμενεν ἐν αὐτῇ οὐδ' ὁ ἐλάχιστος
χῶρος διὰ τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν φρόνη-
σιν.

— Ἐλθετε, κύριε, εἶπεν εὐγενῶς ἡ μαρ-
κησία, ἔλθετε νὰ συμπληρώσετε διὰ τῶν
δικασφάσεων σας τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν

καταισχύνην, ἧς εἶμαι ἀξία. . . Βλέπετε
ἐνώπιόν σας γυναῖκα ἀμηχανοῦσαν, δυσ-
τυχεστάτην, τρωθεῖσαν εἰς τὰ καίρια !...

Ὁ Λουβοῦ προσέβλεψε τὸν βασιλέα,
ὅστις τοῦ εἶπεν :

— Ἡ κυρία σὰς ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Λα-
βερνῆ, οὐτινος διηγῆθην ἐν ὀλίγοις τὴν
ἐπονείδιστον πρᾶξιν. Ἡ ἀγαθὴ τῆς καρ-
δίας διστάζει ἀκόμη νὰ τὸ πιστεύσῃ.

— Φεῦ, κυρία ! εἶπεν ὁ Λουβοῦ μετὰ
φωνῆς προσηνεστάτης· εἶνε δυστυχῶς ἀ-
ληθέστατον· πᾶν ὅ,τι προεἶδομεν ἐπηλή-
θευσεν.

— Πᾶν ὅ,τι προεἶδετε σεῖς, κύριε, διότι
ἐγὼ ἰσχυρογνώμωνως ἀντετασσόμην εἰς
τάς εἰκασίας σας.

— Τώρα θὰ ἦτο πολὺ ἀργά, εἶπεν ὁ
βασιλεὺς διακόπτων αὐτήν· θὰ ἡμάρτανεν
ἡ συνήθης φρόνησις καὶ εὐθυκρισία σας.
Εἶνε ἀργά ἄλλως τε ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν,
διότι αἱ διαταγαὶ μου ἀπεστάλησαν ἤδη.

Δὲν εἶνε ἀληθές, Λουβοῦ ;

— Ἀπεστάλησαν, Μεγαλειότατε, καὶ
ἐδημοσιεύθησαν.

— Ποῖται διαταγαί ; ἠρώτησεν ἡ μαρ-
κησία.
— Ἀνηλεεῖς, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολο-
γήσωμεν, ἀνέκραζεν ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ μό-
νον διὰ τοιαύτης αὐστηρότητος ὀφείλο-
μεν νὰ ἐκρίζωνομεν τὴν προδοσίαν ἐκ τοῦ
γαλλικοῦ στρατοῦ. Δόξα τῷ Θεῷ, ἡ φαρ-
μακερὰ αὕτη βοτάνη φύεται σπανίως ἐν
αὐτῷ· ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ καταστῇ ἀγνω-
στος ὁλοτελῶς, μυθώδης.

— Ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ἡ κυρία μαρκη-
σία εἰς τί συνίστανται αἱ περὶ ὧν πρό-
κεινται διαταγαί ; ἠρώτησε καλοκαγᾶθως
ὁ Λουβοῦ. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοῦ
ἐπιτρέπει νὰ τὰς ἀνακοινώσω ; Λοιπόν,
κυρία, ἐξηκολούθησε λαβὼν τὴν ἐξουσιο-
δότησιν δι' ἐνός νεύματος παρὰ τοῦ βα-
σιλέως, διαταγὴ ἐδόθη νὰ συλληφθῇ ὁ
κύριος Λαβερνῆ ὅπου καὶ ἂν εὑρεθῇ, καὶ νὰ
τουφεκισθῇ παραχρῆμα καὶ ἀνεκκλήτως.
Ἴσως, προσέθηκεν ὁ Λουβοῦ μὲ τὴν
χαϊρέκακον ἡδυπαθείαν μυγαλῆς ροφῶ-
σης τὸ αἷμα τοῦ θύματός της, ἐναπομένει
ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς κυρίας ἔχνος τι ἀληθοῦς
διαθέσεως ὑπὲρ τοῦ Λαβερνῆ αὐτοῦ· ἀλλ'

ἡ ἀγαθὴ αὕτη διάθεσις τώρα κακῶς θὰ
ἐχρησιμοποιοῖτο.

— Εἰσθε βέβαιος ; ἠρώτησε ψυχρῶς ἡ
μαρκησία ἣν πᾶσαι αὐταὶ αἱ χονδροειδεῖς
σκληρότητες δὲν ἐπτόουν ποσῶς ὡς πρὸς
τὸν Γεράρδον, ὅστις, ὡς ἐγίνωσκεν, ἦτο
αἰχμαλῶτος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

— Ὡ, πολὺ βέβαιος ! ἀπήντησεν ὁ
Λουβοῦ μὲ ὑποκριτικὸν μειδίαμα.

— Ὁ κύριος Λαβερνῆ παρέδωκε τὸν
Ἅγιον Γισλανὸν καὶ ἐμὲ εἰς τοὺς ἐχθρούς ;

— Ἡ κυρία μαρκησία δὲν γνωρίζει ὅτι
τὴν ἀπήγαγον ;

— Εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω ἂν
προῆλθε τοῦτο ἐκ προδοσίας τοῦ κυρίου
Λαβερνῆ.

— Ὁ κύριος Λαβερνῆ ἐγένετο ἄφραν-
τος ἐκ τοῦ στρατοπέδου, εἶπεν ὁ βασι-
λεὺς, ἀκριβῶς τὴν ὥραν, καθ' ἣν οἱ Ὀ-
λανδοὶ εἰσῆρχοντο ἐδῶ.

— Καὶ ὁ κύριος Λαβερνῆ ἦλθεν ἐδῶ ;
ἠρώτησεν ἡ μαρκησία μετὰ τόσης πειρα-
κτικῆς ἀμφιβολίας, ὥστε ὁ Λουβοῦ, ὅστις
ἤρχιζεν ἤδη νὰ ἐξάπτηται ἐκ τοῦ διαλό-
γου, ἀπήντησεν αὐτῇ :

— Τὸ γνωρίζετε πολὺ καλά, κυρία !

— Ἐγώ ; Διατί ; ἐξηκολούθησεν ἡ
μαρκησία μετὰ φλέγματος, τὸ ὅποιον ἔ-
πρεπε νὰ κάμῃ τὸν Λουβοῦ νὰ ἐννοήσῃ
τὴν παγίδα· πλὴν ἡ μέθη τοῦ μίσους τὸν
ἀπετύφλωσεν.

— Διότι, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Λουβοῦ
ἐπιθυμῶν νὰ κατατροπώσῃ τὴν ἐχθρὰν
τοῦ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ἀφοῦ αὕτη δι-
έπραττε τὸ σφάλμα νὰ ζητῇ μὲ τόσῃ
τόλμῃ ἐξηγήσεις, ὁ προστατευόμενός σας
ὤφειλε νὰ παραλάβῃ μαζί του καὶ τὴν
Ἑλένην του, ἐκείνην, χάριν τῆς ὁποίας
προέδιδε τὴν πατρίδα του καὶ τὴν εὐερ-
γέτιδά του.

— Ποῖαν Ἑλένην ; τὴν δεσποινίδα
Δεσαθιέρ ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ἡ κυρία τὴν γνωρίζει κάλλιστα,
εἶπεν ὁ Λουβοῦ πρὸς τὸν βασιλέα. Ἡ κυ-
ρία ἐξώθει τὴν καλωσύνην της μέχρι τοῦ
σημείου, ὥστε νὰ ἐνθαρρύνῃ διὰ τῆς προ-
στασίας της τὰς ἐλπίδας τοῦ νεαροῦ ζεύ-
γους, τὸ ὅποιον διὰ τῆς φυγῆς του ἡμει-
ψεν αὐτὴν μὲ μαύρην ἀχαριστίαν.

— 'Αλλ' εἰσθε ἄφρων, μαρκήσιε Λουβοά, εἶπεν αἰφνης ἡ μαρκησία ἀνορθομένη. "Ὅταν κατηγορεῖτε τὸν κύριον Λαβερνή, ὅτι ἡττομόλησε πρὸς τὸν ἐχθρόν, δὲν δύναμαι ν' ἀποδείξω τὸ ἐναντίον καὶ σὰς ἀφίνω νὰ λέγετε ὅ,τι θέλετε· ἀλλ' ὅταν κατηγορεῖτε αὐτὸν ὅτι ἀπήγαγε τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ, αὐτὸ δὲν τὸ ὑποφέρω, χάριν τῆς τιμῆς τῆς νεάνιδος.

— Καὶ ἐν τούτοις τὴν ἀπήγαγεν, εἶπεν ὁ Λουβοά χλευαστικῶς.

— "Ὅχι, κύριε.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν τότε; εἶπεν ὁ Λουβοά.

— Ναί, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ποῦ εἶνε; Τὴν ἐζήτησα ἐγὼ ὁ ἴδιος παρὰ τῆς ἡγουμένης.

— Καὶ ἐγὼ τὴν ἀνεζήτησα εἰς ὅλον τὸ μοναστήριον.

— "Ἐπρεπεν ἴσως νὰ μὴ τὴν ζητήσετε οὐδὲ παρὰ τῆς ἡγουμένης, οὐδ' εἰς τὸ μοναστήριον, εἶπεν ἡ μαρκησία με τόνον φωνῆς βραδὺν καὶ ἐπίσημον· παρατηροῦσα δὲ τὸν ὑπουργὸν μετ' ἐπάρσεως, ἦν οὗτος ἐξέλαβεν ὡς καύχησιν ἀνυπόστατον.

— Παρὰ τίνος λοιπὸν ἔπρεπε νὰ τὴν ζητήσωμεν; ἀνέκραξεν ἀναισχύντως.

— Περ' ἐμοῦ! εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Γνωρίζετε ποῦ εὐρίσκεται; ἡρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— "Ὅν ἐγίνωσκον χθὲς ὅ,τι ἔμαθον σήμερον καὶ ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἤθελε μοῦ κάμει τὴν τιμὴν νὰ μ' ἐρωτήσῃ περὶ τῆς δεσποινίδος Δεσαβιέρ, θ' ἀπήντων ὅπως ἀπήντησα πρὸ ὀλίγου.

— "Ὅς ἴδωμεν! εἶπεν ὁ Λουβοά ἀνήσυχος καὶ ὑπὲρ ποτε αὐθάδης.

Ἡ μαρκησία ἔκρουσε τὸν κωδωνίσκον. τὸ παραπέτασμα παρεμερίσθη διὰ μίαν καὶ ἐνεφανίσθη ἡ Νανών.

— Δὲν ἔχεις ἐδῶ πλησίον τὴν ἀσθενῆ δόκιμον; εἶπεν αὐτῇ ἡ κυρία Μαιντενών.

— Μάλιστα, κυρία, ἀπήντησεν ἡ Νανών με φωνὴν κοπερὰν ὡς πέλεκυς.

Καὶ ὠδήγησεν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν εἰς τὸν κοιτῶν τῆς εὐρισκομένην Ἀντωνιέτταν κάτωχρον καὶ τρέμουσαν.

— Ἰδοὺ ἡ δεσποινὶς Δεσαβιέρ, εἶπεν ἡσύχως ἡ μαρκησία.

Ὁ βασιλεὺς ἀπέμεινεν ἐνεός. Ὁ Λουβοά πελιδνός, με ὀφθαλμοὺς βλοσυρούς, ὡπισθοχώρησε πρὸ τοῦ φάσματος, ὅπερ παρουσίαζε πρὸς αὐτὸν ἡ ἐχθρά του.

Ἡ εἰκὼν αὐτῇ διήρκεσεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, χωρὶς οὐδὲν τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῇ ἀτόμων νὰ τολμήσῃ νὰ προσφέρῃ λέξιν, τόσον ἡ ἐντύπωσις ὑπῆρχεν ἰσχυρὰ εἰς ὅλους.

Ἡκούσθη τότε κρουομένη ἐλαφρῶς ἐτέρα θύρα, κειμένη πρὸς τὸν παρακείμενον διάδρομον, ἐνεφανίσθη δὲ ὁ Μανσώ, ὅστις ἐπλησίασε πρὸς τὴν κυρίαν του, ἀφοῦ ὑπεκλίθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.

— Κυρία, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀνεμένετε εἶνε ἐδῶ.

— Καλὰ, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία μετὰ φωνῆς ταπεινοτέρης ἔτι. Τοποθέτησέ τον ὡπισθεν τῆς θύρας καὶ σύστησέ του ν' ἀκροασθῇ πᾶν ὅ,τι λέγεται ἐδῶ.

Ὁ Μανσώ ἀπεσύρθη ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ ἡ Νανών ἀπὸ τὸ ἕτερον.

— Δεσποινίς, εἶπεν ἡ μαρκησία πρὸς τὴν Ἀντωνιέτταν, χωρὶς νὰ φανῇ προσέχουσα εἰς τὴν συγκίνησιν τοῦ Λουβοά, ὅστις μόλις κατῴρθον νὰ ἴσταται ὀρθιος, ἰδοὺ ὁ κύριος Λουβοά, ὅστις ἐζήτησε νὰ σὰς ἀποσύρῃ ἐκ τοῦ Ἀγίου Γισλανοῦ, συνήλθετε ἐκ τῆς ἀσθενείας, ἥτις σὰς ἡμπόδιζε χθὲς καὶ δύνασθε νὰ τὸν ἀκούθησθε;

Ἡ Ἀντωνιέττα, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ μίσους τῆς, ἐστήριξεν ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς ἐτοιμῆς νὰ διαρραγῇ.

— Ἀπαντήσατε λοιπὸν, δεσποινίς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετ' ἀβροφροσύνης πλήρους ἐνδιαφέροντος.

Ἡ νεῆνις ἀνύψωσε τὰ ὄμματα πρὸς οὐρανὸν ὅπως ἐπικαλεσθῇ ἐνθάρρυνσιν παρὰ τῆς Θεοτόκου, καταφύγιον εἰς πᾶσαν θλίψιν, καὶ μετὰ δακρύων ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως κραυγάζουσα:

— Μεγαλειότατε!.. σώσατέ με ἀπὸ τὸν διώκτην μου!

Ἡ μορφή τοῦ Λουβοά ἀπέκτεσε τοιαύτην ἀπαίσιον χροιάν, ὥστε καὶ ἡ μαρκησία αὐτῇ ἐπτοήθη, εἰ καὶ εἶχε προὔπολογίσει καλῶς πάντα τ' ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης μάχης.

— Ποῖος σὰς καταδιώκει; ἡρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἔκπληκτος.

— Ἐγὼ, ἀναμφιβόλως! εἶπε μετὰ φοβερᾶς εἰρωνείας ὁ μαρκήσιος.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἀνηγέρθη μετὰ ζωηρότητος.

— Ναί, σεῖς κύριε! ἐπανέλαβε τρέμουσα ἐξ εὐγενοῦς ὀργῆς, σεῖς, ὅστις ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ἐπιβαρύνετε τὴν ζωὴν μου καὶ με συντρίβετε διὰ τῆς ὀδύνης χωρὶς νὰ δυνηθῇτέ ποτε νὰ μοῦ εἴπητε ἐπὶ τινὶ δικαίωματι με κατατρέχετε.

Ἡ Ἀντωνιέττα με τὴν ἀγέρωχον αὐτῆς στάσιν καὶ χειρονομίαν καὶ με τὸ σπινθηροβόλον βλέμμα τῆς, με τὴν μαργαριτωδὴ αὐτῆς ὠχρότητα ἐνεποίησε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλέως, ὅστις ἔκρινεν αὐτὴν ὡς μίαν τῶν ἐξοχωτέρων καλλονῶν, ἐξ ὧν ποτὲ εἶχεν ἰδεῖ.

Ἡ μαρκησία ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας καὶ ἔμεινεν ἀπαθής· τὸ βλέμμα τῆς ἐπλανᾶτο βραδέως ἀπὸ τῆς Ἀντωνιέττας εἰς τὸν Λουβοά καὶ ἀπὸ τοῦ Λουβοά εἰς τὸ φρίσσον παραπέτασμα τῆς πρὸς τὸν διάδρομον θύρας.

— Μαρκήσιε, σὲ κατηγοροῦν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ σφοδρῶς, καθὼς βλέπω.

— Θὰ ἐξεπληττόμην πολὺ, εἶπε τραυλίζων ὁ ὑπουργός, ἐὰν δὲν εὕρισκον ἐδῶ καμμίαν σφοδρὰν κατηγορίαν.

— Ἀπαντήσατε, κύριε, ἐνώπιον τοῦ βασιλέως!.. ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνιέττα, εἰς τὰς φλέβας τῆς ὁποίας ἐκόχλαζε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ φοβερὸν καὶ ἀδάμαστον αἷμα, ὅπερ ὁ Λουβοά δὲν ἠδύνατο νὰ παραγνωρίσῃ. Ναί, σὰς κατηγορῶ ὅτι με κατεστήσατε τὸ ἀτυχέστα-

τον καὶ μᾶλλον τεταπεινωμένον τῶν πλασμάτων. Ποῦ εἶνε οἱ γονεῖς μου; Ποιοὶ εἶνε; Εἶχα γονεῖς καὶ δὲν τοὺς ἐγνώρισα ποτέ. Ἀπέθανον ἄρα γε; Διαφωτίσατέ με περὶ τῆς καταγωγῆς μου, περὶ τῆς ὁποίας σὰς παρεκάλεσα, ἡ ἔκκαμα ἄλλους νὰ σὰς παρακαλέσωσιν ἐπὶ ματαίῳ. Καὶ αὐτὰ τὰ νόθα τέκνα πάντοτε θὰ ἔχωσι δεσμόν τινα μυστηριώδη εἰς τὸν κόσμον. Διὰ νὰ καταβάλλῃ δὲ πᾶσαν τὴν ἰσχύν του, ὅπως ἀποκρύψῃ, ὅπως θάψῃ διὰ παντὸς τὸ τέκνον τοῦτο ἀνὴρ οἷος ὁ κύριος Λουβοά, πρέπει νὰ πιστεύομεν κατ' ἀνάγκην ὅτι τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς του ἀξίζει τὸν κόπον. Κύριε, ὁ βασιλεὺς εἶνε ὁ πατὴρ πάντων τῶν ὑπηκόων του· ὁ βασιλεὺς εἶνε ὁ πατὴρ μου· εἰς αὐτὸν προστρέχω καὶ αὐτὸς θὰ με ὑπερασπίσῃ ἢ θὰ με καταδικάσῃ. Μεγαλειότατε, ὁ κύριος Λουβοά καταστρέφει διαρκῶς πέριξ μου πᾶν ὅ,τι με προστατεύει καὶ με ἀγαπᾷ. Διὰ τί; Βλέπετε ὅτι δὲν ἀπαντᾷ. Εἰσθε κύριός του, Μεγαλειότατε· ἐρωτήσατέ τον εἰς ποῖον μέρος παρέλαβε τὸ λίκνον μου καὶ ποῦ θέλει νὰ σκάψῃ τὸν τάφον μου;

Ὁ βασιλεὺς παντοδύναμος καὶ σιγηλὸς ὡς ἀρχαία Θεότης, καθησύχασε διὰ νεύματος τῆς χειρὸς τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ὀδύνην, αἵτινες ἐξεχείλιζον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νεάνιδος, ἐστράφη δὲ πρὸς τὸν Λουβοά λέγων:

— Ἀπαντήσατε, μαρκήσιε, ποῖα εἶνε αὐτῇ ἡ νεῆνις.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ ὑπουργός, οὐτινος ὁ ἰδρὼς κατέβρεχε τὸ πρόσωπον, οὐτινος ἕκαστος μῦς ἀνεσκίρτα, ἡ ἀπάντησις εἶνε εὐκολος, περιτταὶ δὲ ἦσαν πᾶσαι αὐταὶ αἱ παραφοραὶ ὅπως τὴν λάβωσι περ' ἐμοῦ. Ἄν δὲν ἀπήντησα μέχρι τοῦδε πρὸς τὴν δεσποινίδα, ἔπραξα τοῦτο, διότι ὑπάρχουσι μερικὰ ἀπόρρητα, ἅτινα μία νεῆνις δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ, καὶ ἅτινα ἀφ' ἑτέρου ἄνθρωπος, οἷος ἐγὼ, οὐδέποτε ἀποκαλύπτει. Ἄν ἀνέθρεψα τὴν δεσποινίδα, ἂν θέλω νὰ ἐπιβάλλω εἰς αὐτὴν στάδιον βίου, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸ πράξω. Καὶ νὰ τὴν καταστήσω δυστυχῆ, ὅπως λέγῃ αὐτὴ μετὰ τόσῳ πικρᾶς ἀχρηστίας, καὶ αὐτὸ ἀκόμη ἦτο δικαίωμά μου, δικαίωμα ἱερὸν, ἀναντίρρητον, ὅπερ οὐδεὶς εἰς τὸν κόσμον δύναται νὰ μοῦ ἀφαιλονεικήσῃ.

— Οἱ γονεῖς μου! οἱ γονεῖς μου! ὀνόμασέ τους! ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνιέττα.

— Ὀνομάζων αὐτοὺς ἠθελον παραβῇ τὸ δικαίωμα αὐτὸ περὶ τοῦ ὁποίου λαλῶ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς. Δὲν μοῦ ἀρέσει, δὲν θέλω νὰ τοὺς ὀνομάσω. Ποῖος εἰξεύρει ἂν διὰ τῆς σιγῆς μου δὲν προστατεύω τὴν τιμὴν ὁλοκλήρου οἰκογενείας; Ποῖος εἰξεύρει ἐὰν δὲν εἶμαι κάτοχος καὶ φύλαξ μυστικοῦ, οὐτινος ἡ ἀποκάλυψις ἤθελε προσξενήσει συμφορὰς περισσότερας ἀπὸ τὰς παιδαριώδεις δυστυχίας, δι' ἃς θρηνεῖ ἡ νεῆνις αὕτη; Γεννᾶται τις δυστυχῆς, γεννᾶται καταδικασμένος νὰ ὑποφέρῃ, Μεγαλειότατε, εἶδομεν δὲ τοιαῦτα παραδείγματα καὶ εἰς βα-

σιλικὰς οἰκογενεῖας. Εἶνε τις ἐνίοτε ἐκ γενετῆς καταδεδικασμένος παρὰ τῶν ἀνθρώπων, παρὰ τοῦ οὐρανοῦ, ἀποκηρυχθεὶς παρὰ τῆς μητρὸς του, ὅστις δὲ ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ νόμου διατελῶν, πρέπει νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν, νὰ καταπνίξῃ τὰ δάκρυά του καὶ ν' ἀφῇ μόνον εἰς τὴν ἐπίεικταν τοῦ Θεοῦ. Λέγω λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ ὀνομάσω τοὺς γονεῖς τῆς νεάνιδος ταύτης οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν βασιλέα καὶ κύριόν μου, ἐκτὸς ἐὰν μ' ἐρωτήσῃ ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὡς ὁ ἐξομολογούμενος πρὸς τὸν πνευματικόν του. Ἄν δέ τις ὑπάρχῃ ἐν τῷ κόσμῳ δυνάμενος νὰ διαψεύσῃ τοὺς λόγους μου ἢ ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ δικαίωμά μου, ἂν ὑπάρχῃ γονεὺς τις ἢ συγγενὴς τῆς νεάνιδος, ὅστις δύναται νὰ με κατηγορήσῃ ὅτι τὴν περιορίζω ἀδίκως καὶ νὰ με ἐλέγξῃ διὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐξουσίαν μου, ἃς παρουσιασθῇ!...

— Ἴδού ἐγώ! εἶπε φωνὴ τις σοβαρὰ ἐξερχομένη ὡς πένθιμος ἢ ἡὲ ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν διάδρομον θύρας, εἰς τὴν φωνὴν δὲ ταύτην ἀπήντησε κραυγὴ τῆς Ἀντωνιέττας.

Ὁ Ὀλλανδὸς προέβη γαλήνιος εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης.

— Τί εἶνε αὕτη ἡ κωμωδία; ἐτραύλισεν ὁ Λουδοῦ καταπνίγων τὴν ὀργήν του.

— Ποῖος εἴσθε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τὸν παράδοξον ἐκεῖνον νέηλιν.

— Εἶμαι ὁ πατὴρ αὐτῆς τῆς νεάνιδος ὀνομάζομαι βὰν Γκράφτ καὶ οὐδέποτε ἐνεπιστεύθην τὴν θυγατέρα μου εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον.

— Βὰν Γκράφτ! ἐψιθύρισε ὁ Λουδοῦ κύπτων ὑπὸ τὸ κεραυνοβόλον αὐτὸ τραῦμα ὡς δρὺς συντριβείσα.

— Πομηθευτὰ Βρόσμιν, εἶπεν ὁ βὰν Γκράφτ, δὲν ἤμην ἐγὼ ὁ σύζυγος τῆς Ἐλεονώρας; Θέλετε νὰ διηγηθῶμεν εἰς τὴν νέαν πῶς ἀπώλεσε τὴν μητέρα της;

Ὁ Λουδοῦ λιπόθυμος, τυφλούμενος ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ συρρέοντος εἰς τὸν λάρυγγα καὶ εἰς τοὺς μὴνιγγὰς του κατέπεσεν ἄπνους σχεδὸν ἐπὶ τινος ἑδρας. Ἡ μαρκησία τὸν κατέβαλεν ὀλοτελῶς διὰ τοῦ αὐτοῦ νικηφόρου βλέμματος, δι' οὗ ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ παρηκολούθησε τὴν πτώσιν τοῦ Σατανᾶ.

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ KOMMENO XEPI

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἀπῆλθον βαδίζοντες παραλλήλως χωρὶς νὰ ὁμιλῶσιν, ἀλλ' ἅμα ἔφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ Μπώζων, ὁ Μάξιμος εἶπεν ἀποτόμως·

— Διατί νὰ μὴ ἔχῃς ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ; Ἄν ἤξευρα πῶς ἀπεφάσισες νὰ 'δῃς

τὴν κόμησσαν, ἤθελα σὲ ὁδηγήσει ἐγώ. — Τὸ ἀπεφάσισα ἀπόψε, ἀπεκρίθη ἡ Ἀλίκη διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης, καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ κάμω ἄμέσως. Δὲν εἶχα καιρὸν νὰ σὲ συμβουλευθῶ.

— Ἀλήθεια. Καὶ δὲν μετενόησες διὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν, ἐλπίζω.

— Ὅχι, ἂν καὶ δὲν ἔμαθα τίποτε βέβαιον. Ἀπὸ τὴν χθεσινὴν σου ὁμιλίαν ἠναγκάσθην νὰ πάγω. Τόσφ θερμῶς ὑπερῆσπίσθης τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, μοῦ εἶπες ὅτι τόσφ καταπειστικῶς ἐβεβαίουν τὴν ἀθωότητά του ἡ κυρία Γιάλτα, ὥστε ἦλθα νὰ τὴν ἐρωτήσω κ' ἐγὼ μόνη μου. Μοῦ ὠρκίσθη πῶς θὰ τὸν σώσῃ. Ἐχει ἀξίαν αὐτὸς ὁ ὄρκος; Γνωρίζει ἄρά γε ἂν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἴν' ἐδῶ καὶ ἂν ζῇ;

— Δὲν τὸ ἤξευρε ἅμα ἦλθες. Τὸ 'ξεύρει ὁμῶς τώρα.

— Καὶ πῶς;

— Δὲν ἤκουσες τὴν ὁμιλίαν μας;

— Σοβαρὰ μοῦ κάμνεις αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν;

— Ἀλήθεια δὲν 'ξεύρω τί λέγω, δὲν ἐσυνείθισες ν' ἀκοῦς κρυφά. Ἐγὼ λοιπὸν τῆς εἶπα πῶς ὁ Ροβέρτος ζῇ ἀκόμη καὶ πῶς εἶνε εἰς τὸ Παρίσι.

— Ποῦ εἶνε; ἀνέκραζεν ἡ νεάνις.

— Σήμερα ἀκόμη τὸ πρῶτ' ἔμπορεύσα νὰ σοῦ τὸ 'πῶ, ἀλλ' ὠρκίσθην εἰς τὴν κόμησσαν νὰ φυλάξω αὐτὸ τὸ μυστικόν, εἶνε τὸ μόνον μέσον νὰ ἐλευθερώσωμεν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Καὶ δὲν πρέπει μάλιστα καὶ νὰ ἐνεργήσω ἐγὼ τίποτε. Ἦκουσες τί μοῦ εἶπε τὴν τελευταίαν φορὰν: «Οὔτε λέξιν καὶ οὔτε νὰ ἐνεργήσω τίποτε».

— Καὶ ἐμένα μοῦ εἶπε νὰ μὴ 'πῶ λέξιν.

— Γιατί πρᾶγμα;

— Μὴ μ' ἐρωτᾷς. Αὐτὸ τὸ σπῖτι εἶνε γεμάτον μυστηρίων.

— Ἀρχίζω νὰ τὸ πιστεύω. Ἄς μὴ ἐρωτῶμεν λοιπὸν γιὰ τίποτε. Ἐμῶς νὰ μάθω πῶς θὰ φερθῇ εἰς τὸν πατέρα σου. Τί θὰ τοῦ 'πῇ; Τί θὰ 'πῇ εἰς τὸν Βινιόρ; Ἐκεῖνοι δὲν 'ξεύρουν τίποτε. Ὁ θεὸς μου εἶνε πεπεισμένος ὅτι ἐδιόρθωσε τὰ πάντα, καὶ ὅτι θὰ γίνῃς ἡ εὐτυχεστέρα τῶν γυναικῶν.

Ὁ Βινιόρ βέβαιος καὶ ἀσφαλὴς ἀπεκοιμήθη. Μόλις θυμαίνεται ὅτι ἠγάπησες ἄλλοτε αὐτὸν τὸν δυστυχῆ νέον, καὶ δὲν ἀμφισβᾷ, ὅτι θὰ σὲ κάμῃ νὰ τὸν λησμονήσῃς.

Θὰ τοὺς ἀφήσεις λοιπὸν ἔτσι;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Ἀλίκη διὰ τόνου σταθεροῦ. Θὰ 'πῶ σήμερα εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι ἡλλαξά γνώμην καὶ δὲν θὰ ὑπανδρευθῶ.

— Διάβολε! Ὁ πατέρας σου θὰ σοῦ 'πῇ: δὲν θὰ 'πανδρευθῇς τὸν Βινιόρ, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸν Ροβέρτον.

— Ὁ σκοπός μου εἶνε νὰ μὴ ὑπανδρευθῶ κανένα.

— Ἀγαπητῇ μου Ἀλίκη, θαρρῶ πῶς δὲν λέγεις ὅτι σκέπτεσαι, ἀλλὰ δὲν εἶνε κατάλληλος ὥρα νὰ συζητήσωμεν.

Μίαν ὁμῶς συμβουλὴν θὰ σοῦ δώσω. Μὴ ἀποφασίσῃς τίποτε πρὶν παρέλθουν με-

ρικαὶ ἡμέραι. Σιώπα ἢ κάλλιόν εἰπὲ πῶς ὑποφέρεις καὶ ὅτι ἔχεις ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ περάσῃς μίαν ἐβδομάδα μοναχῇ, καὶ ὁ καιρὸς αὐτὸς ἀρκεῖ διὰ νὰ μάθῃς ὀριστικῶς περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ.

— Εἶσαι λοιπὸν μὲ τὸ μέρος του, ἠρώτησε μετὰ συγκινήσεως ἡ δεσποινὴς Δορζέρ.

— Ναί, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸν κατηγόρησαν ἀδίκως. Ἀπορῶ μάλιστα πῶς μίαν στιγμὴν παρεδέχθην τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων.

— Ὁ Βινιόρ ὁ φίλος σου, δὲν σκέπτεται καθὼς σύ.

— Ὁ Βινιόρ μοῦ φαίνεται ὑποπτος, ἀφ' οὔτου ἡ κόμησσα μοῦ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν εἰς μερικὰ σημεῖα τῆς διαγωγῆς του.

— Ἀ! ἐπὶ τέλους ἀνέκραζεν ἡ νεάνις. Ἐμπορῶ λοιπὸν νὰ 'μιλήσω. Θὰ μ' ἐννοήσῃς σὺ ἅμα σοῦ 'πῶ ὅτι ἀπὸ τὸν θυμὸν μου, εἰς τὴν ἀπελπισίαν μου, τὸν παρεδέχθην ὡς σύζυγον καὶ ὅτι προτιμῶ ν' ἀποθάνω μᾶλλον παρὰ νὰ τὸν πάρω.

Ἄν εἶχε καρδίαν, δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῇ τὴν ἀδιαφορίαν τὴν ὁποίαν τοῦ προσέφερα καὶ μεγάλην προῖκα.

Ἡ ὑποταγὴ του εἶνε συμφέρον καὶ ἡ ἠπιότης του χαμέρπεια.

— Παρατρέχεις, εἶπεν ὁ Μάξιμος, ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ κατηγόρησω καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνω νὰ ἔχῃς πεποιθήσιν εἰς ἐμέ.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μπουλβάρ Ὁσμάν. Εἶνε καιρὸς νὰ χωρισθῶμεν καὶ δὲν ἐξεύρω ἂν θὰ σὲ ἰδῶ αὐριον. Γράψε μου ἂν τυχὸν μὲ χρειασθῇς καὶ τότε ἔμπορῶ νὰ σοῦ 'πῶ περὶ τοῦ Ροβέρτου ὅ,τι μοῦ ἐσύστησεν ἡ κόμησσα νὰ σιωπήσω μέχρι νέας διαταγῆς.

— Καὶ 'γώ, ἐψιθύρισε ἡ νεάνις, ἴσως ἔμπορῶ νὰ σοῦ 'πῶ τί εἶδα εἰς τὸ σπῖτι της.

Ε'

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μαξίμου, τοῦ συνταγματάρχου Βορισῶφ ὁ θυμὸς κατέπαυσε καὶ ἐπανῆλθον αἱ σκέψεις ἡρεμώτεροι.

Ἡ ὀργὴ του δὲν διήρκει πολὺ, ἅμα σοβαρὰ ζητήματα ἐκινδύνουν, καὶ τοιαύτη ἀκριβῶς ἦν ἡ σημερινὴ περίστασις, διότι ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσῃ ἐπὶ ζητήματος λεπτοῦ καὶ λίαν σκοτεινοῦ.

Τὸ διάβημα τοῦ τρελοῦ ἐκείνου Μαξίμου, οὐδὲν ἀπεδείκνυνεν ἐκτὸς ὅτι ὁ παῖς ἐκεῖνος, σχεδὸν ἡλίθιος ἰσχυρίζετο ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, ἐκρατεῖτο διὰ τῆς βίας εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Βινιόρ.

Ἡ ὑπόθεσις ἐφαίνετο τοσοῦτον ἀνευ ἀληθείας, ὥστε ὁ κόσμος δὲν θὰ ἔδιδε πίστιν καὶ ὁ συνταγματάρχης δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπασχοληθῇ πολὺ.

Καὶ ἡ περὶ μονομαχίας ἀπειλὴ δὲν ἦτο σοβαρότερα, διότι τῶν μαρτύρων τοῦ ἀντιπάλου μὴ φανέντων μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς ἐπαύριον, δὲν ὤφειλε βεβαίως νὰ τοὺς περιμένῃ πλειότερον.

Ἐφρόντιζεν ὁμῶς πολὺ περὶ τοῦ αἵμα-